

СЛОВО ПАРТІЇ— В МАСИ

Центральний Комітет ККРС прийняв постанову «Про підсилення політ. усної політичної агітації у виконанні рішень XXV з'їзду ККРС».

У постанові відзначається, що партійні організації в своїй діяльності по комуністичному вихованню трудящих мобілізують їх на виконання рішень XXV з'їзду ККРС широко застосовують поряд з пресою, телебаченням, радіо, системою політичної та економічної освіти, лекційною пропагандою різні форми усної агітації.

Слово партії в маси несе великий запит агітаторів, політінформаторів, доповідачів з числа передовиків виробництва, спеціалістів народного господарства, керівних кадрів. Вони допомагають трудящим глибоко

(Закінчення на 2-й стор.).



На фото: мітинг у ремонтно-механічному цеху заводу «Червона зірка».

Фото В. МОЩИНСЬКОГО.

НА ЧЕСТЬ РІЧНИЦІ

У всіх п'ятих 24 лютого червонозирівці провели мітинг на честь річниці початку роботи XXV з'їзду ККРС. Піднесено говорили з трибуни робітники найбільшого підприємства області. В кожній вулиці звучала гордість за мудру діяльність нашої партії, за її підказки про високі життєві рівні радянських людей. І загальною була думка всіх: тільки ударною, ефективною і високоефективною працю на всіх ділянках виробництва можна час відповісти на це батьківське викликання. Секретар партійної організації першого механістського цеху П. С. Залевський закликав на мітингу робітників докласти всіх зусиль, щоб до 15 квітня завершити разом з колективом заводу виконання державного замовлення.

І. ЛИСИЦЯ,
слюсар-складальник механістського цеху № 1 заводу «Червона зірка».

АКТИВНІСТЬ У ПРАЦІ І ЖИТТІ

♦ Всесоюзні комсомольські збори ще раз засвідчили — юнаки і дівчата області на передових позиціях життя!



ДВА ЗАПИСИ У ЩОДЕННИКУ ЗБОРІВ

Запис перший, зроблений у будівельному технікумі обласного центру.

148 першокурсників звернулися до важливої проблеми — успішності. Можливо, вона поки що не стоїть надто гостро, але до майбутніх труднощів краще бути заздалегідь готовими. Так вирішили учасники зборів.

Творче ставлення до навчання — головний вклад учнів технікуму у виконання рішень XXV з'їзду ККРС. А воно неможливе без активної громадської позиції кожного, заявили комсомольці, і зобов'язалися жити згідно з ухваленими спільно рішеннями: «Жодного

відстаючого поручи, «Кожний активіст — відмінник, кожний відмінник — активіст».

Почесною гостею зборів була ветеран праці Олена Костянтинівна Чибісова.

Запис другий, зроблений комсомольсько-молодіжною зміною гальваніків цеху № 14 Кіровоградського заводу радіовиробів.

Комсоргові Олену Шереметьєву не довелося умовляти, щоб «хтось виступив». До зборів го-

тувалися, зважували свої можливості, разом міркували, чим їх збори, відзначити. «Працювати один день на квартал на зекономлених матеріалах. Гроші перерахувати до фонду споруджуваного в Москві монумента на пам'ять про героїв міжнародного комуністичного і робітничого руху — ось їхнє рішення. Працюватимуть вони під девізом, народженим у колективі: «Якість гарантує комсомольська совість».

КОМСОМЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНА бригада різальників металу ковальсько-пресового цеху заводу «Червона зірка» з честю посилає високе звання колективу імені XXV з'їзду ККРС.

Не варто підкреслювати, що голова всьому — бригадир, керівник і організатор трудового процесу, заспівавши у змаганні. Це — Леонід Артемюк. Кожен із різальників

60 ударних тижнів! побував у Москві.

Про свою поїздку Леонід розповідає:

— З Кіровограда фотографуватися в Кремлі нас їздило восьмеро. Для кожного це велика честь, і що нагороду ми сприйняли не тільки як особистий успіх, а і як визнання наших колективів, адже ми в Москві представляли свої комсомольські молодіжні Наїверне, звичайно, знайомство зі столицею нашої Вітчизни. Екскурсія тривала понад чотири години, та хіба все побачили? Потім ми побували на підприємствах, у місцях революційної, бойової і трудової слави радянських людей.

Наступного дня гостей запросили до Гербової палати Кремля. Поруч кіровоградців перед фотографуванням стали члени ради ветеранів Великої Вітчизняної війни генерал Д. Д. Мелюченко, секретар ЦК ВЛКСМ В. В. Григор'єв.

Це не перша поїздка Леоніда до Москви. Наступного він переїде у соціалістичному змаганні молодих кіровоградців на честь 30-річчя Великої Перемоги, його сфотографували біля святині нашого народу — Прапора Перемоги. Враження від перебування в Москві для нього незабутні.

А НА КАЛЕНДАРІ ЛІТО...

Бригади на зміну переробляє до 10 тонн металу різних профілів. І хоч основне навантаження припадає на машини, на техніку, все ж молодим робітникам треба докласти чимало зусиль, щоб заготовки, котрі вони виготовляють, виходили з-під пресів доброякісними. І хлопцям це вдається — всю продукцію вони здають з першого пред'явлення. А щодо виконання плану, то на їхньому трудовому календарі давно вже літо.

Впевнено й міцно стоїть на робочому місці молодий комуніст Л. Артемюк. Нещодавно він у складі молодих переможців соціалістичного змагання під девізом «60-річчю Великого Жовтня»

ТВІЙ ХАРАКТЕР

Таке запитання поставили перед собою комсомольці Глодської лікарні на Всесоюзних комсомольських зборах.

Заступник секретаря комсомольської організації Валентина Ткаченко так і почала:

— З чим ми йдемо до ювілейної дати? Які завдання перед молодими медиками випливають з Постанови ЦК ККРС «Про 60-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції»? Як дбаємо про авторитет організації? Чи все зробили, щоб завоювати його?

Все піднімається у порівнянні. Тож певно, не дарма Лариса Душеєва згадала перші кроки Радянської влади, перші кроки в організації медичного обслуговування.

У 1922 році старша медична під лікарню календарний пописаний будинок і всього то в ній працювали — лікар, фельдшер, акушерка.

«А сьогодні у сільській лікарні нас працює двадцять шість спеціалістів з вищою та середньою освітою, і більша половина з них молодь, — наголосила дівчина у своєму виступі. — Тож напередодні ювілейної дати, кому, як не нам, треба ще раз проаналізувати свою роботу, запитати самого себе, чи все зробив, що міг, чи ствердив ділом свою життєву позицію?»

...Позитив Олеси Галай:

— А що як нам частіше практикувати візди лікарів, фельдшерів до тракторних бригад, виробничих майстерень?

— Мабуть, варто поміркувати, як зробити коротким шлях: хворий — медсестра — лікар — лікарі, головний лікар Віктор Скрипка. — А це — всім відомі почини Людмила Хіренко, котра опознала суміжне спеціалістично-технічне змагання кардіограм. І в ній вже є послідовники — Люда Домогород, Гали Бондаренко. Зрештою не і є штрихи, що характеризують життєву позицію лікарів.

Мені здається: нам треба ще з більшою увагою ставитися до ветеранів революції, громадянської та Вітчизняної воєн. По-перше як медиків ми маємо взяти над кожним з них індивідуальне шефство.

Розмова тривала. Комсомольці дискутували, радялись, визначали горизонти дії. Згадали й те, що в селі ще чимало віруючих, антирелігійна пропаганда ведеться слабо. Тут же Віктор Скрипка та Олена Галай вирішили підключитися до цієї роботи.

Збори вийшли з розмовою про авторитет комсомольської організації... Він приходить з цікавими справами молоді. А таких глодських комсомольців не бракує.

О. ШІРЕНКО,

член кооперату «Молодий комуніст»
Новоукраїнський район

В. КОСТЕНКО.



Василь МІРКУНОВ працює слюсарем-експериментальником Помічанського докмотовного депо. Цей робітник — крайній раціоналізатор підприємства. За його пропозицією виготовлено пристрій для одночасної притирки казанків і тисад у двох напрямках. У результаті застосування цього пристрою продуктивність праці на притирці зросла вчетверо.

Фото В. МАСЛЕННИКОВА.

ЗРАЗКОВО ПІДГОТУВАТИСЯ ДО ВЕСНЯНИХ ПОЛЬОВИХ РОБІТ

ЦК КПРС і Рада Міністрів СРСР прийняли постанову «Про додаткові заходи по підготовці і проведенню весняних польових робіт у 1977 році».

Міністерствам і відомствам доручено забезпечити в першому півріччі 1977 р. дострокове відвантаження сільському господарству ґрунтообробних, посівних та інших сільськогосподарських машин, запчастин до них та інших матеріально-технічних засобів.

Для колгоспів і радгоспів додатково виділяються прокат чорних металів труби, запасні частини до тракторів, автомобілів та сільськогосподарських машин, матеріали для ремонту техніки.

Намічено також заходи щодо посилення заводу горючо-мастильних матеріалів у колгоспи і радгоспи, прискорення доставки залізничними вагонів, які надходять на адресу сільськогосподарських підприємств і організацій.

(ТАРС).

Хроніка
КОМСОМЛЬСЬКОГО
ЖИТТЯ

Зліт молодих ударниківів

На районний зліт молодих передовиків виробництва — ініціаторів змагання на честь 60-річчя Великого Жовтня зібралися кращі трудівники підприємств Ленінського району міста Кіровограда.

Відкриваючи зліт, перший секретар райкому комсомолу Валерій Малинчук підняв, що юнаки і дівчата ударно потрудилися в стартовому році десятиї п'ятиріччя. Переможцями в соціалістичному змаганні вийшли колективи заводу «Червона зірка», панчішної фабрики, заводу дозуючих автоматів та інші. Краща

серед комсомольсько-молодіжних — бригада різальників металу ковальсько-пресового цеху «Червоної зірки», де бригадиром Леонід Артеменко.

Успішно несе молоді району трудову пахту на честь славного ювілею Радянської влади. Підвищені соціалістичні зобов'язання на 1977 рік узяли 75 комсомольсько-молодіжних бригад.

Про свої здобутки в праці розповіли Леонід Артеменко, продавець магазину «Українська ковбаса» Людмила Бикова, робітниця озуттєвої фабрики Ніна Крейгер та інші.

Теплі слова на адресу учасників зльоту сказав Герой Соціалістичної Праці, делегат XXV з'їзду КПРС О. О. Кошурко, другий секретар Ленінського райкому Компартії України Т. І. Валькова, перший секретар обкому комсомолу Олександр Скірко.

Переможців соціалістичного змагання райком комсомолу нагородив перехідними червоними випелами, цінними подарунками.



Людина Країни Рад

НАЙБІЛЬША ГОРДИСТЬ ДІДА КАРПА

З САМОГО ранку біля колгоспного клубу почали збиратися люди. Першими прибігли босонігі дітлахи. Трохи пізніше, зодягнені у святкові сорочки, в намічених до блиску черевиках, у сідом'яних касюках, прийшли статечні діди. Майдан загомонів.

— А я пам'ятаю його ось таким. — Дід Карпо снується дозною до коліна. — Малий бун, та бідовий. Корів сільських нас. Було, поженеться за могою Лискою — тільки п'яти блищать.

— Так, — перебив гомірного співрозмовника немолодий уже, дебелий чоловік у вицвілому кітелі. — На гармоні Влія добре грав. Відпрацює зміну на меблевій, приїде додому і...

— По всьому видно було, що великою людиною стане Іванко, — резюмував дід Карпо. — В школі вечірній учився, мріяв танкістом стати. І став-таки. Та ще яким танкістом — Героєм Радянського Союзу. З Лелеківки! Хіба не звучить?

Нараз майдан стих. Люди повернули голови в бік вулиці, звідки йшов у супроводі голови виконкому сільради і секретаря парторганізації той, чий приїзд викликав небувалий інтерес односельчан.

— Сьогодні ми з вами, товариші, вітаємо нашого славного земляка, сміливого танкіста, Героя Радянського Союзу Івана Івановича Ковалю. Давайте ж попросимо Ваню, тобто Івана Івановича, розповісти про свій подвиг.

Коваль ступив крок уперед, окинувши поглядом земляків. З чого почати? Про що сказати їм, своїм односельцям, для яких він сьогодні — легендарна особа?

— Не думав тоді про подвиг, — тихо почав. — Просто чесно виконав свій військовий обов'язок.

На початку січня танковий взвод Івана Ковалю дістав термінове завдання — виявити наявність військ білофінів у районі Ладозького озера. Як тільки засіріло небо над зорженими позиціями, зореності машини виринули в дождж лісу. Навколо — скільки сивого око — розкинулася біла ковдра сніжної снігу. Поруч стіною стояв ліс. Навіть дерева в п'ятдесятградусний мороз припили, падаючи долу обважнілі віти.

У землю козарилися, киті, — обертається до командира механік-водії Ларченко. — Чи, може, їх тут уже немає?

Немов спростовуючи догадку сержанта, з лісу по танках ударили кулемети, гармати.

— Жени на четвертій швидкості! — наказав Коваль подіви. — Треба якомога більше проїхати,

нехай відкривають себе. Фінсувати всі вогневі точки.

— Командир! — кричить Ларченко. — Попередіть лінійне поле. Повертай назад! Описавши півколо, танк почав у зворотному напрямі. І раптом під гусеницями — сильний вибух. Це додало сміливості порожнім атакантикам, і вони посунули на першому машині.

— Симоли, — наказує радистові Коваль, — передай нашім, що ми в оточенні. Приготуватися до бою...

Дві години йшов нерівний поєдинок. Одинадцять атак відбили герої. Та ось сталося найстрашніше — скінчилися патрони і снаряди. Вороги кинулися на штурм.

— Приготувати гранати! — скомандував Коваль і вже за якусь хвилину почув з усіх боків: «Рус, здавайся!». Справа, білофіни торжествували, очікуючи, коли відкриється люк і з нього вийдуть з піднятимі руками радянські танкісти. Та раптом їх скоробило:

— Інстанції гнали і голодні Робітники усіх країн!

Наче займів вороги, вражені мужністю приречених. А люк справді швидко відкрився, і на голові фінки полетіла в'язка гранат. Бій тривав, поки не прийшли на виручку своїм радянські піхотинці.

2 лютого 1940 року нашому землякові вручили найвищий урядовий нагороду — орден Леніна і золоту зірку Героя Радянського Союзу. А ще через три місяці Іван Іванович Коваль відвідав рідне село Лелеківку, де народився і вперше зустрівся з односельцями. Символічно, що про перебування Героя на батьківщині, яскраво описав у районній газеті її кореспондент Петро Ляхман — майбутній керівник підпільної комсомольської організації, котра діяла в тимчасово окупованому гітлерівськими загарбниками Кіровограді.

М. ФЕДУНЦЬ.

РІК 1940-Й

ТІЛЬКИ ПОДІЯ

ПЕРЕДВІСНОГО, 1940 року, повсюдно розгорнулося соціалістичне змагання за здійснення п'ятирічної п'ятиріччя. Радянський народ прагнув подолати і випередити найкращі розвинуті капіталістичні країни по виробництву продукції на душу населення.

Горобу за право колективу носити ім'я третьої п'ятиріччя після комсомольської організації заводу «Червона зірка», 138 комсомольсько-агаторстватинки, 849 комсомольців стахановців, 356 ударників, 23 комсомольсько-молодіжні бригади систематично перевищували щоденні виробничі завдання. Так, комсомолки Дитловська, обслуговуючи чотири токарні верстати, виконала зміни норми на 300 процентів.

Кипіло життя на підприємстві. Юнаки і дівчата з п'ятою, одинадцятою, двадцятью п'ятьма годинами напруженою участю у зовнішній коловороті металу, провадили рейди-перевірки, комсомольські збори з цього питання.

За прикладом червонозорівців комсомольці заводу «Більшовик» після роботи зібрали 30 тонн чорних і 32 кілограм кольорових металів.

У 1940-му році комсомольська організація області зросла на 32 873 чоловіка, було створено 157 первинних організацій Сілки.

Добре працювали й молоді хлопці. П'явки на живих вийшло понад 23 тисячі юнаків і дівчат. Комбайнер колгоспу імені 8-річчя Жовтня Коміаніського району комсомольці Кушкін зі своїм помічником Бичкалоком щодня добували зернові з площі 18 гектарів.

Усі спільні колгоспи імені Орджонікідзе (Олександрівського району) склали норми на значок ГІО першого ступеня.

29 квітня жіноча тракторна бригада Дмитрівської МТС Знаменського району збрала 84, заборонувала 224, засіла ярми 36 гектарів. Найкращий виробіток мали комсомольські екіпажі Наді Лисенко і Ліді Іванової.

З 64 757 комсомольців області 33 279 чоловік виклали історію ВКП(б), 3541 — політграмоту, 12 350 — загальну історію та історію народів СРСР.

Колгоспні клуби і червоні кулки були центрами культурно-масової роботи серед молоді. В Новоукраїнському районному Будинку культури, де завідувачем був член райкому комсомолу Вишня, успішно працювали драматичний, музичний, танцювальний і фізкультурний гуртки, тут уперше обладнали ленінську кімнату.

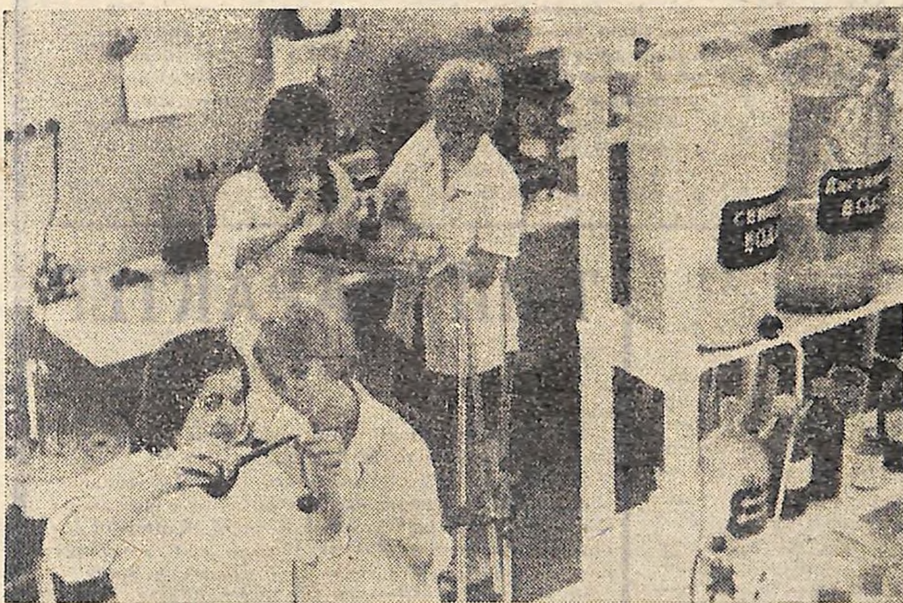
Комсомольці Михайлівки Олександрівського району втілювали шістьма над своїм селом — доглядали вулиці, відремонтували клуб, бібліотеку, що налічувала 3000 книг, малу 500 постійних читачів.

Комсомольські активісти Витязівського району омолодили військовими спеціальностями в гуртках музестетиків, вершників.

126 піонерів і школярів області були учасниками Всесоюзної сільськогосподарської виставки.

Комсомольська група 9 «Б» класу школи № 5 міста Кіровограда викликала на змагання комсомольців 10 класу і добилася 100-процентної успішності.

Учні Великописківського району посадили 25 830 дерев.



МАЛОВИСКІВСЬКИЙ ЦУКРОВНИЙ ЗАВОД ЗА ДОБУ ПЕРЕВЕРБАЄ ДО 40 ТИСЯЧ ЦЕНТНЕРІВ ЦУКРОВИХ БУРЯКІВ. У ТОМУ, ЩО КОЛЕКТИВ УСПІШНО СПРАВЛЯЄТЬСЯ З ДОВІДЕНИМИ ЗАВДАННЯМИ, ЗНАЧНА ЗАСЛУГА ПРАЦІВНИКІВ ЦЕХУ КОНТРОЛЬНО-ВІМІРЮВАЛЬНИХ ПРИЛАДІВ І ЛАБОРАТОРІЙ.

ПРАЦІВНИК ЦЕХУ КОНТРОЛЬНО-ВІМІРЮВАЛЬНИХ ПРИЛАДІВ МОЛОДІЙ КОМУНІСТ ВАЛЕРІЙ КРАСОВСЬКИЙ.

Фото М. ЧАНКОВСЬКОГО.

НОВИНКИ РОКУ

ПРОПОНУЄ «ПОДОП'ЯНКА»

Серійний випуск модних жіночих і молодіжних спортивних сумок почався на Тернопільській галантереїній фабриці «Подоп'янка». Це перші з тридцяти нових видів виробів, випуск яких підприємство освоїть у цьому році.

Продукція тернопільчан — ділові і шкільні портфелі, сумки різного призначення не залежують на прилавках магазинів. Їх охоче купують в усіх братніх республіках. Щороку «Подоп'янка» випускає сотні тисяч виробів. Наступного року намічено збудувати новий цех. Випуск товарів народних споживачів на підприємстві зростає ще на 25 процентів.



СЛОВО ПАРТІЇ— В МАСИ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

засвоїти положення і висновки доповіді Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва на XXV з'їзді КПРС, його промови на жовтневому (1976 р.) Пленумі ЦК, новітні усвідомлені завдання трудових колективів у десятиї п'ятиріччя, особистий вклад кожної людини в їх розв'язання.

Партійні організації, спираючись на вироблені партією традиції усної політичної агітації, знаходять її нові, більш ефективні форми і методи. Разом з тим ЦК КПРС відмітив, що партійні комітети ще не повністю використовують можливості усної агітації для роз'яснення внутрішньої і зовнішньої політики партії, завдань трудових колективів, які випливають з рішень XXV з'їзду КПРС, для дальшого розвитку творчої ініціативи й енергії мас, розгоріння соціалістичного змагання.

Центральний Комітет КПРС зобов'язав ЦК Компартії союзних республік, крайкомів, обкомів, міськомів і райкомів партії, первинні партійні організації взяти заходів для підвищення ролі усної агітації в ідейно-політичному, трудовому і моральному вихованні радянських людей, мобілізації їх на успішне здійснення рішень XXV з'їзду КПРС, завдань, висутих товаришем Л. І. Брежнєвим у Звітній доповіді ЦК КПРС на з'їзді і в промові на жовтневому (1976 р.) Пленумі ЦК КПРС, на гідну зустріч 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

У постанові підкреслюється, що усна агітація буда і лишається важливою сферою партійної діяльності, однією з активних форм постійного зв'язку партії з масами, їх згуртування навколо партії, її ленінського Центрального Комітету, дієвим інструментом політичного керівництва.

ЦК Компартії союзних республік, крайкомів, обкомів, міськомів, райкомів партії запропонували вдосконалити основні ланки усної політичної агітації. Партійним комітетам рекомендовано в організації і змісті усної агітації враховувати специфіку трудової діяльності людей у різних галузях народного господарства, районах країни. Звертається особлива увага на постановку агітаційної роботи у віддалених, не охоплених телебаченням місцевостях, у новостворюваних колективах, у галузях з переважанням жіночої праці, у сфері обслуговування, на польових ставах і тваринницьких фермах, у колективах, малочисельних за складом, на проведення індивідуальної роботи з людьми, насамперед з молоддю.

У постанові намічено конкретні заходи, спрямовані на дальнє поліпшення агітаційно-масової роботи, практики партійного керівництва усною агітацією.

(ТАРС).

ГОРИЗОНТИ МОЛОДИХ

КОНФЕРЕНЦІЯ
ЗАКІНЧИЛАСЬ.
ПРОБЛЕМИ
ЛИШАЮТЬСЯ

Науковці, студенти, працівники конструкторських бюро, комсомольські активісти давно вже відчували потребу зібратися разом. Адже чітко з'ясувати можливості ради молодих спеціалістів на окремому підприємстві, у вузі, а тим більш говорити про їхній розвиток як злагодженої, скоординованої системи можна лише тоді, коли добре знаєш, чим живуть інші. Ця думка стала домінуючою у відвертій розмові, що відбулася в Будинку культури імені Калініна на першій міській науково-практичній конференції молодих спеціалістів.

«Не може бути спеціаліста, котрий сформувався раз і назавжди, — цитуємо виступ Віктора Поладька, секретаря комітету комсомолу педагогічного інституту. — Щоб навчити дітей творчо мислити, прищепити їм навички самостійної роботи над книгою, майбутній учитель повинен перш за все оволодіти цим сам. Участь студентів у науково-дослідній роботі виховує потребу творчого пошуку, вчить методику наукових досліджень, допомагає оволодіти діалектичною логікою, всіма засобами і методами наукового пізнання, без чого неможливий науковий світосгляд».

На заводі «Червона зірка» цілком згодні, що необхідна творча співдружність із молодими спеціалістами інших підприємств, вузів. На жаль, це поки що лише на словах. Таке важливе починання, яке організації навчально-науково-виробничого об'єднання Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування — завод «Червона зірка» (до речі, одне з перших подібного типу в республіці), вимагає ініціативного підходу з боку комітету комсомолу заводу. Секретар комітету комсомолу інституту Микола Власенко звертається до міському комсомолу з проханням скоординувати роботу.

Великі перспективи у зв'язку з реконструкцією і технічним переозброєнням заводу друкарських машинок відкриваються перед його спеціалістами. Вже сьогодні, коли підприємство тільки починає набирати виробничої потужності, тут працює близько 80 молодих інженерно-технічних працівників. Цілком природно, що в процесі монтажу, освоєння і запуску найновішого устаткування, переважно імпортного, виникають певні труднощі. «Вже почалося, — повідомляє голова ради молодих спеціалістів заводу Віктор Кисельов, — виробництво деталей для друкарської машинки «Ятрань».

З трибуни конференції він пропонує: проводити конкурси і змагання між радами молодих спеціалістів, розробити чітке положення, згідно з яким координувалася б і спрямовувалася їхня діяльність, поширювати і впроваджувати досвід найбільш продуктивних і прогресивних колективів.

Загалом у кожному виступі серйозну увагу було звернуто саме на організаційну функцію міської ради молодих спеціалістів. Конференція одностайно підтримала пропозицію проводити творчі зустрічі регулярно.

Дискусійний клуб „МК“

„ЩО ДОЗВОЛЕНО МОЛОДОСТІ?“

Листи Л. Башмакової та Антоніни Ш. продовжують тему, почату М. Вітриченком та М. Галмазаном у «Молодому комунарі» 19 лютого цього року.

Вона сучасна, а я?

Не встигла вона познайомитись, як уже стала «господаркою» в домі. Щодня вставала о 12-й годині, нічого не робила. Сиділа, красувалась у своїй одязі. Посперечалась з братом. Леонід сказав, щоб вона забиралась геть, навіть ударив її. І що ж? Це на Світлану вплинуло як на глухого оклик. Сказала, що пікуди не поїде. Ногою встала у нас іще днів десять, зіснувала всім настрій. Ледаче вирішили.

Я не можу зрозуміти психології Світлани. Де ж її дівоче серце, совість, самолюбство, зрештою! Чи, може, вона справді сучасна дівчина, а мої погляди відсталі? Якби мені юнак сказав грубе слово, я ніколи не пробачила б, залишила б його тієї ж миті, навіть не заговорила б більше до нього. Невже, міркуючи так, я «старомодна»? А Світлана?

с. Водяне
Компانیївського району.

Ці зрадливі очі

Це було рік тому. Запам'яталося годинке весілля. З обрядовими піснями, бадьорою музикою, з отим традиційним «гірко»... Дружки із заздрістю поглядали на свою Галю, одягнену в білосніжний весільний наряд. Біля неї сидів хмільний від щастя молодий...

Здаралося, шастіє не буде кінця. Двоє молодих, гарних людей мріяли пренести через усе життя свою любов, побудувати міцну сім'ю, а зі сльозами теплих своїх сердець зігравати ті маленькі паростки, які повинні прорости на ґрунті їхньої любові.

Та вийшло все зовсім не так. Оті гарні очі молодого виявились далеко не такими теплими, добрим, лагідним, як були на весіллі. Не було у Миколи Шліпова ніякої любові, навіть тих людських почуттів, які властиві всім.

Двоє, на чий долю випало зробити так багато хорошого, прожили разом лише три місяці, а потім Галю залишила одна. Вагітною.

...І ось появилася маленька Тетянка. Знову Галю почуває себе найщасливішою. Немає меж радості. Тепер є мета, є заради когось жити. Адже їй треба навчити цю маленьку людину любити сонце, землю, поважати правду...

І обов'язки батька перед дитиною теж потрібно брати на себе... Ось уже понад місяць як дитя захворюло на запалення легень, перебуває в Кіровоградській районній лікарні. Скільки безсонних ночей провели працівники лікарні біля ліжка дівчинки! Зовсім сторонні люди прийшли на поміч. Було потрібне неодноразове переливання крові. А скільки матеріальних сілз проліто!

А в цей час у селі Камбулівці Онуфріївського району спокійно проживає Микола Шліпов — людина, яку Тетянка повинна б називати батьком. Чи не йому схилили голову над Тетяничиним ліжком? Чи не він повинен поділити Галинне горе в ці тяжкі хвилини, весь час бути поруч? Невже серце людське може бути таким байдужим, черствим?

Віритися — Тетянка одужає. Адже поруч такі добрі, всесильні руки лікарів і сучасні чудові люди. Тільки дивує одне: як може Микола в цей час спокійно ходити до сільського клубу, проводити після перегляду фільму дівчат, говорити їм хороші, теплі слова? Невже в житті так і повинно бути? Невже Шліпова ніколи не опече совість? Чи може, нині перевелися справжні мужики, котрим притаманні значущі, людські почуття?

АНТОНІНА Ш.

с. Федорівка
Кіровоградського району.

Як повідомляв редакцію з Федорівської сілради, М. Шліпов мотивував розлучення тим, що у дружини хворе серце.

Якби не стався один випадок, я б не написала цього листа... Але про все спочатку.

Моєму братові двадцять років. Він, як і всі в його віці, зустрічається з дівчатами.

Якось із ним приїхала до нас одна з його знайомих — Світлана. На каблуках.

Л. БАШМАКОВА.

Це було рік тому. Запам'яталося годинке весілля. З обрядовими піснями, бадьорою музикою, з отим традиційним «гірко»... Дружки із заздрістю поглядали на свою Галю, одягнену в білосніжний весільний наряд. Біля неї сидів хмільний від щастя молодий...

Здаралося, шастіє не буде кінця. Двоє молодих, гарних людей мріяли пренести через усе життя свою любов, побудувати міцну сім'ю, а зі сльозами теплих своїх сердець зігравати ті маленькі паростки, які повинні прорости на ґрунті їхньої любові.

Та вийшло все зовсім не так. Оті гарні очі молодого виявились далеко не такими теплими, добрим, лагідним, як були на весіллі. Не було у Миколи Шліпова ніякої любові, навіть тих людських почуттів, які властиві всім.

Двоє, на чий долю випало зробити так багато хорошого, прожили разом лише три місяці, а потім Галю залишила одна. Вагітною.

...І ось появилася маленька Тетянка. Знову Галю почуває себе найщасливішою. Немає меж радості. Тепер є мета, є заради когось жити. Адже їй треба навчити цю маленьку людину любити сонце, землю, поважати правду...

І обов'язки батька перед дитиною теж потрібно брати на себе... Ось уже понад місяць як дитя захворюло на запалення легень, перебуває в Кіровоградській районній лікарні. Скільки безсонних ночей провели працівники лікарні біля ліжка дівчинки! Зовсім сторонні люди прийшли на поміч. Було потрібне неодноразове переливання крові. А скільки матеріальних сілз проліто!

А в цей час у селі Камбулівці Онуфріївського району спокійно проживає Микола Шліпов — людина, яку Тетянка повинна б називати батьком. Чи не йому схилили голову над Тетяничиним ліжком? Чи не він повинен поділити Галинне горе в ці тяжкі хвилини, весь час бути поруч? Невже серце людське може бути таким байдужим, черствим?

Віритися — Тетянка одужає. Адже поруч такі добрі, всесильні руки лікарів і сучасні чудові люди. Тільки дивує одне: як може Микола в цей час спокійно ходити до сільського клубу, проводити після перегляду фільму дівчат, говорити їм хороші, теплі слова? Невже в житті так і повинно бути? Невже Шліпова ніколи не опече совість? Чи може, нині перевелися справжні мужики, котрим притаманні значущі, людські почуття?

АНТОНІНА Ш.

с. Федорівка
Кіровоградського району.

Як повідомляв редакцію з Федорівської сілради, М. Шліпов мотивував розлучення тим, що у дружини хворе серце.



З ІМЕНАМИ ОЛЕГА ТА УЛЯНИ

Молода людина, переконана у своїй правоті, визнає кредо життя. Міркує над тим, що вже встигла зробити для свого народу і що має зробити. Вибравши посильну ношу, йде до мети. І є у неї підмога — від товариша, друга. І є ім'я людини, що світить їй у дорозі, моє зоря з височини слави наших батьків.

У моїх подруг теж є такі зорі — від пам'яті про зв'язків, на яких вони хочуть бути схожими.

Завітавши в наш магазин «Оксана», ви побачите стенд. На ньому портрети двох молодогвардійців — Олега Кошового та Ульяни Громової. Вони — почесні члени нашого комсомольсько-молодіжного колективу. У списку бригади поруч наших імен — їхні імена. Ми працюємо за себе і за них. За день обслуговуємо сотні відвідувачів «Оксани». І хочеться, щоб кожен із них залишив про магазин тільки добру згадку і знову повернувся — по доброзичливість і привітність.

Про наші цифрові показники у праці. Торік план товарообороту ми виконали до 9 грудня, в січні перевиконання становило 15 500 карбованців. Це тоді, коли у двох відділах немає по одному продавцю (за них — Олег та Ульяна), копії в магазині тільки одна прибиральниця (за другу працюємо ми). Та у Лілі Котової, Людмили Сторо-

женко, Лариси Бутенко, нашого бригадира В. В. Таценюк, інших моїх подруг від праці тільки радість.

У день зарплати в усіх перше запитання:

— А скільки у них?

Це — про Олега та Ульяну.

А у них за три роки — понад 9 тисяч. Торік — 2260. Всі ці гроші ми перерахували до Фонду миру.

І коли ми їхали в Краснодар, нам було про що сказати ветеранам, які розповідали про молодогвардійців. Ми з почуттям гордості стояли перед обелісками, знаючи, що своєю працею, пам'яттю серця зближуємося з ними — людьми, на яких хочуть бути схожими.

Тепер ми збираємо матеріали для кімнати-музею молодогвардійців. Тут буде одна з найдорожчих реліквій — Почесна грамота Радянського комітету захисту миру, якою відзначено наш колектив.

К. ШЛІХТА,
старший продавець магазину «Оксана».
м. Кіровоград.

На фото: члени комсомольсько-молодіжного колективу магазину «Оксана» Л. СТОРОЖЕНКО, В. ТАЦЕНЮК, Л. КОТОВА, К. ШЛІХТА.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

МИ — ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ



На сторінках «Полум'я» тольбухінської окружної газети «Добруджанська трибуна» Народної Республіки Болгарії публікується багато матеріалів, присвячених молоді.

РУКУ НА ДРУЖБУ

Комсомольсько-молодіжна бригада Тольбухінського автокомбінату, очолювана Єнчо Вилчевим, — у числі тринадцяти таких же молодіжних колективів, які з самого початку другого року своєї п'ятирічки сумлінно працюють під девізом — висока якість роботи на кожному робочому місці.

Нині понад 200 молодих транспортників перевиконують змінні завдання, ділом відповідаючи на заклик Центрального Комітету Болгарської Компартії — достроково завершити нову п'ятирічку. Працювати високопродуктивно, доброякісно з повною віддачею Єнчо Вилчеву і його товаришам допомагає застосування передового досвіду бригади Євгена Седюніна з Московського автокомбінату.

У січні цього року молодіжний колектив виконав кожні три дні випусків з ремонту по одному автомобільному мотору понад п'яць.

ЛИСТИ

З УСТЬ-ІЛІМСЬКА

Піч-о-пліч з радянськими робітниками на Усть-Ілімському лісопримисловому комбінаті працює болгарський молодіжний загін імені Георгія Димитрова. Недавно перший секретар Тольбухінської окружної ДКСМ Іван Станев передав для «Полум'я» копії двох листів, одержаних від штабу названого загону. Оригінали листів надійшли до міст Балчик і Терзела, де мешкають сім'ї комсомольців Стояна Господінова і Стояна Георгієва.

«Послання Димитровського комсомолу Господінов і Георгієв, — пише керівництво болгарського загону, — тут, на сибірській землі, зміцнюють і розширюють непорушну братерську боларо-радянську дружбу, перетворюючи свої трудові дні в дні самовідданої праці. Штаб надало лядку батькам за натхненню творчість їхніх синів, за гідне виконання ними почесного доручення Центрального Комітету ДКСМ».

СРСР, МОСКВА, ЛУЇСУ КОРВАЛАНУ

Телеграму на таку адресу надіслали комсомольці тольбухінського машинобудівного заводу «Метал». У ній йдеться про величезну радість, яка сповнює серця всіх людей доброї волі: Генерального секретаря ЦК Компартії Чілі врятовано з фашистської катівні.

Молоді виробничники заводу бажають бадьорості, здоров'я, щасливого сніл Луїсу Корвалану і всім чилійським патріотам, борцям за визволення вітчизни від фашизму, за таке життя, як у Болгарії — на батьківщині Георгія Димитрова.

«Опубліковано в «Молодому комунарі» — це назва замітки в «Полум'ї» про те, що кіровоградська обласна молодіжна газета докладно розповіла про творчий доробок Тольбухінської окружної комсомольської організації. В замітці наведено зміст опублікованих матеріалів, зокрема з окружної станції агробіологів, з училища імені Христо Ботева, імені Димитра Галева, імені Христо Стіренського».

Матеріал підготував
Н. ДОБРИН.

ДЕХТО вважає збирання марок дитячою справою. І хоча життя довело любовність такої думки (існує Всесоюзне товариство філателістів, видається спеціальний журнал, а марки збирали і збирають відомі й цілком дорослі люди: вчені, письменники, актори), ми готові відомити: колекціонування марок для дітей корисне найбільше, бо поштова мінація, цей майяцький плакат, агітує, і відповідно і водночас веде у світ цивілізованого...

А всім, про роль філателії у процесі навчання і виховання підліткового покоління вже давно перестали сперечатися. Свого часу секретаріат ЦК ЛКСМ України, колегія Міністерства освіти УРСР, Держкомітет Ради Міністрів

пробудили в дітей інтерес до нікової справи. Коли у Комітаті добре діяв клуб юних філателістів при районному Будинку піонерів, було створено гуртки в 12 школах. А вийшла із селища керівник клубу Л. М. Махеева — і потухла робота. Взагалі ж те, що в області ніяк не вдається добре налагодити колекціонування марок серед дітей, повністю й повністю стає методичним центром по роботі серед юних колекціонерів області. Причому ніхто не має й не проти.

І керівники Палацу, і працівники обласно помагаються з тим, що в Паладі піонерів можна було б і потрібно проводити семінари піонерів, на яких би вони вчилися практично колекціонувати, оформляти виставки тощо. Помагаються, але чомусь не можуть виділяти приміщення для клубу юних філателістів. Або не якісь причини заважають. Яка ж це така «підтримка»?

Чи слід дивуватися, що керівники відділу народної освіти і директори шкіл деяких районів, окрім цієї незначної «областної» з холодою ставляться до намагання окремих колекціонерів-початківців організувати, зацікавити школярів. До речі, Кіровоградське обласне відділення ВТФ займає по кількості і приросту числа юних колекціонерів одне з останніх місць у республіці. А в сусідній Черкаській області гуртки філателістів створено в усіх будинках піонерів та школах. Нині керують старші піонери-жарті, вчителі.

Таким філателістам-ентузіастам, справжнім друзям дітей, як Ю. С. Турпак, В. С. Блюменкранц, П. В. Пестройна, Л. А. Лебедєв, треба дякувати. І не тільки дякувати. Їм не завадила б допомога, особливо від керівників народної освіти і вчителів.

Четверта звітно-виборна конференція обрала новий склад керівних органів обласного відділення ВТФ. Головою правління став інженер заводу «Червона зірка» І. І. Климовський. Головою комісії по керівництву юнацькою секцією обрано вчителя середньої школи № 6 м. Кіровограда Б. В. Штейнберга. До складу цієї комісії ввійшли працівники обласно, обкому комсомолу, педагогіки.

М. БІДЕНКО,
учасник конференції.

ДИТЯЧА СПРАВА — МАРКИ?

Про успіхи і проблеми була розмова на четвертій звітно-виборній конференції обласної організації ВТФ. Нам же хотілося б зупинитися лише на одній з них.

УРСР у справах професійності і правильності Українського республіканського відділення ВТФ ухвалили спеціальну постанову про всебічне сприяння і розвиток філателії в школах, будинках піонерів, профтехучилищах. Як же виконують цю постанову колекціонери області?

У Будинку культури Побузького індустріального заводу працює гурток юних філателістів під керівництвом учительки Ю. С. Турпак. У гуртку вісімдесят школярів (крім того, колекціонують марки п'ятнадцять дорослих побужан). Юні філателісти завжди беруть активну участь в обласних виставках, конкурсах піонерських газет, улаштовують експозиції своїх робіт у різноманітні селі.

Велику роботу серед дітей ведуть учителька П. В. Пестройна в Новомиргороді, офіцер В. С. Блюменкранц у Кіровограді, інженер Л. А. Лебедєв у Світловодську. На трьох останніх виставках юні колекціонери області показали чимало цікавих робіт.

І все ж, незважаючи на окремі успіхи, в цілому по області дитяча філателія розвивається ще незадовільно. В жодній школі Вовчанського, Петрівського, Новоград-Волинського, Добровеличківського та інших районів немає клубів юних філателістів. Хоча бажало збирати марки немає. Звичайно, в більшості випадків це пояснюється тим, що на місцях не знайшлося справжніх колекціонерів, які



Олімпіади-80

«Ігри XXII Олімпіади. Москва-80». Цей темі присвячено три кольорові марки і поштовий блок, які випустила в обіг Міністерство зв'язку СРСР (художники: марок — М. Липанов, блоку — Г. Комлев).

Москва — столиця нашої Батьківщини, стала сьмнадцятим містом, котре удостоєно честі проводити у себе все-світнє спортивне свято.

Малюнок однієї з марок символізує передачу олімпійського вогню Монреалю — Москві. На двох інших мініатюрах різної вартості і кольору малюнок однаковий — емблема XXII Олімпійських Ігор. На кожній марці і блоку до основної вартості додається доплата на користь Організму «Олімпіада-80».

На всіх трьох марках — стрічки з текстом: «Ігри XXII Олімпіади. Москва-80». На малюнку поштового блоку — зображення Кремля і пам'ятний текст: «Москва — організатор Ігор XXII Олімпіади». На правому боці марки блоку — емблема «Олімпіади-80».

Колірні філателісти віднині поважають ще однією цікавою серією поштових мініатюр, які символізують наступні московські Олімпійські Ігри.

В. САРЖЕВСЬКИЙ.



Не шукайте Ердеєвкі на картах області. Нині — це село Лепівка в Маловисіківському районі. Невеличке, звичайне. А тим, не зовсім, бо ж, погодьтеся, не так багато на Кіровоградщині населених пунктів, які носять ім'я В. І. Ердеєва. Чому ж така честь колишній Ердеєвці? Чим відзначався її житель? Виявляється, Ердеєвська — одне з найреволюційніших сіл Маловисіківщини. Про одні з епізодів організованої боротьби селян за вільне, щасливе життя й розповідається в цій історичній розповіді.

ЗАГРАВА

ХУДОЖНЬО-ДОКУМЕНТАЛЬНА РОЗПОВІДЬ

У навіяній, з невеличкими ліками хатині Макара Губенка накурено. Каганець дельне освітлює єдину кімнату. Господар, середній на зріст, широкоплечий чоловік з енергійним, польовим обличчям, на якому живим вогнем палахкотять очі, сидить, зіп'явшись літком на край стола, сиплює до свігла, і від цього здається, що гнів його заповнює всю кімнату. Пасмо везеся спадом Макареві на чоло, тож він час від часу звичним помахом голови відкидає його назад. При цьому полум'я каганця здригається, хворобливо тремтить, і по хатині починають бігати чужорідні тіні предметів, людей, що розмістилися на довгий рублений лаві об'їзду.

Послухати Губенка, демобілізованого моряка, який після поранення повернувся з одеського госпітально, підбавило сьогодні небагато селян. Розповідав Макара уже не про російсько-японську війну, як учора, коли набилася пошта. Згадав, як він, а про нього в революційній Одесі влітку 1905 року, зібрався ті, кому відставний моряк довів: Михайло і Сидір Коваленки, Микола Герасименко, Пилип Харченко, Дмитро і Кірко Димка, Роман Чабаненко.

Макара востаннє глибоко затягнувся димом і, пригасивши самкрутку, продовжував:

— Цікаво, що навіть діти за революцію агітують, мов справжні оратори. Пам'ятаю, потрапив я, можна сказати випадково, на один з мітингів, що часто відбувалися на вулиці просто неба. Виступав хлопчина років тринадцяти-чотирнадцяти. І знаєте, що він говорив? Я, звичайно, не беруся переказати все дослівно, але децю міцно врізалося в пам'ять.

«Хіба ж не не добре, — говорив юний агітатор, — що в революційному русі бере участь чимало дітей, підлітків? Чи ми діти пролетарів, не знаємо тієї ж бідності, що й батьки наші? Чи ми не такі ж безправні й пригноблені, як вони? Хіба нас не чекає попередню голодне життя? Чи не пас викинути на вулицю, коли вижмуть з нас останні соки? Нає, дітей, ще більше пригноблюють, бо ми беззахисніші. Приймають, на роботу, бо нам можна платити дешевше, ніж дорослим, а в цей час наші батьки сидять без роботи. Тож тоді, коли вони виходять на вулиці і віддають своє життя в боротьбі із самодержавством, ми теж повинні боротися. Будемо ж боротися, не будемо шкодувати життя і здобудемо свободу, яка звільнить нас від безправності!»

Макара замовк, допилюючи поглядом обвіз землі. Помітно постаріли вони. Несолодко, видно, живеться під Ердеєв. Кілька років минуло, як забрали Макара в царську армію. Моряком погнав на російсько-японську війну. В одній із сутичок віддав «за веру, царя і отечество» руку.

На флоті Макара пройнявся революційним духом. Лікуючись в Одесі, він зблизився з більшовиками. Виконував різні доручення, ознайомився з нелегальною літературою, забороненими партою газетами. Три гаких газети за червень Губенко привіз і в Ердеєвку: «Пролетарій», «Вперед» і лєнінську «Іскру». Більше не зміг. Хотати треба було — по дорозі не раз обшукувала поліція.

Довідавшись, що Макара «брався повернутися додому на Єлисаветградщину, друзі радили розповісти землікам про боротьбу одеського пролетаріату, революційний моряк істини самодержавства. «Запали їхні серця революційним вогнем!» — згадав Губенков. Вони ж і газети допомогли сховати — зашили в рукав бушлату: не знайти при білущу, майстерно зроблено. Ще й жартували гірко: «Рука за царя-батькушу потерпіла, рука за революційну пошуку...»

Учора Макара газет землікам не показував. Остерігався пильного павського економіста Павлюковського — Аполітарія Дугенка. Тому розповідав різне та приготував гостей добрим самогоном. І так павського лакузу пригостили, що за півні довелось виносити його.

Чомусь пригадався зустріч з економіком. Як більшому йому на оці Макара, та не тільки він — кожна пова людина в Ердеєвці. І не дивно. Адже вона приносив у село новини. А вони ой як не подобались ні павові Ердеєві, ні його прихвостню. Тож бо воно і є. Це Макара добре розуміє. Тому й хочеть, вони якийсь довідатись, чим дихає демобілізований матрос. Павлюковський при зустрічі доброзичливо усміхався героєві російсько-японської війни (орден ж Макара нахвилює націни на матросні й досі не знімає). «Приходь, — каже, — Макаре, до економії, роботу знайду тобі підходящу».

«Уяко стеле, та спати твердо буде», — подумав тоді Макара. Від сногодія його відірвав глухий голос Микити Герасименка:

— То нею що ж, виходить, робітники в Одесі дєбилися того, чого хотіли? Чи задарма кров пролили?

— Чому ж задарма!

Макара підвівся, підійшов до бушлату, почав розпорогати рукав. Кинув Михайлові:

— Піднідилися, чи під вікнами нікого немає, покурю на свіжому повітрі, якщо Павлюковського лиха година прилесе, то знак подаси. А Сидір тобі потім все розповість...

Михайло знехотів підвівся з лави, скрутив цигарку і зник за дверима. Селяни здивовано дивилися, як Макара, розпорогавши рукав бушлату, витяг з нього невеличкий згорток.

Це більшовицькі газети. Ось «Пролетарій» за 20 червня. Тут екзал, Микито, є відповідь і на твоє питання, і ще на багато інших. Стаття про стапонище в Одесі після відходу «Потомкін» в Румунію.

— Чули ми про повстання моряків. Про нього розповідав тут один студент з Єлисаветграда. — докинув слово з темряви Роман Чабаненко.

Юрій ДМИТРЕНКО.

(Далі буде).

ВЕРНІСАЖ „П'ЯТОГО КОЛЕСА“

ЗНАЙОМТЕСЬ:
МИКОЛА АНДРЕЄВ

У «п'ятого колеса» ще один автор. Заклик адміністрації «Колісної майстерки» (дивись «Молодий комунар» за 1 лютого) підслелено.

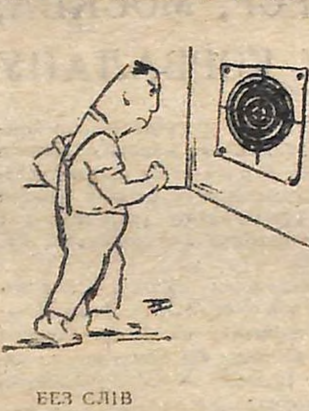
Наслідуючи приклад Леоніда Багацького, зав'язав з нами знайомство Микола Андрєєв. Він — інженер-конструктор, а сьогодні ж ми відрекомендуємо його як художника-гумориста.

Отже, дебют Миколи Андрєєва.

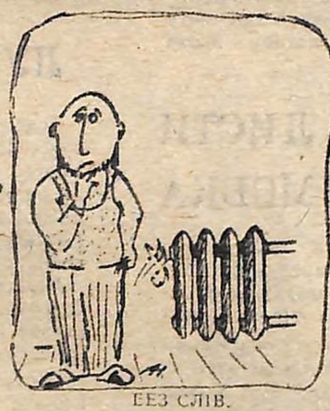
Чекаємо вас, художники і гумористи.



КОЖНОМУ — СВОЄ.



БЕЗ СЛІВ



БЕЗ СЛІВ.



Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.